



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Therapharm, a. s.**, se sídlem Zákolany 103, zast. Mgr. Jiříma Maškem, advokátem se sídlem Pod Všemi svatými 427/1, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2024, č. j. 20908/24/5100-10612-713107, a ze dne 7. 10. 2024, č. j. 30719/24/5300-22444-713037, ve znění rozhodnutí žalovaného o opravě zřejmých nesprávností ze dne 6. 11. 2024, č. j. 33706/24/5300-22444-713037, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2025, č. j. 41 Af 8/2024 - 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále „poskytovatel dotace“) uzavřelo dne 26. 10. 2020 s žalobkyní smlouvu o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu formou dotace z výdajů státního rozpočtu na výzkum, vývoj a inovace ve smyslu § 9 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů. Dne 2. 9. 2022 poskytovatel dotace oznámil žalobkyni odstoupení od smlouvy o dotaci, a to zejména

pro nedoložení roční zprávy za rok 2021, neinformování o nemožnosti plnit podmínky smlouvy, pochybnosti o průběhu realizace projektu a nepravdivé informace o zaměstnancích žalobkyně.

[2] Žalobkyně v rozporu se smlouvou o poskytnutí dotace nevrátila ve lhůtě 30 dnů poskytnuté prostředky v celkové výši 9 443 333 Kč. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně zadržela peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. f) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Tím porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b). Správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel. Žalobkyně se proti platebnímu výměru odvolala. Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2024, č. j. 20908/24/5100-10612-713107, žalovaný zamítl odvolání a platební výměr na odvod potvrdil.

[3] Mimoto rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022 finanční úřad zrušil registraci žalobkyně k dani z přidané hodnoty. Dne 8. 2. 2024 žalobkyně podala návrh na obnovu řízení, v němž především namítala, že v řízení o zrušení registrace nebyla řádně zastoupena, protože generální plnou moc udělenou Mgr. Jiřímu Maškovi, advokátovi, předtím odvolala. Jelikož jediného člena jejího statutárního orgánu – RNDr. S. C., Ph.D. – vzaly orgány činné v trestním řízení do vazby, správce daně měl žalobkyni ustanovit zástupce. Finanční úřad návrh na obnovu řízení zamítl. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, č. j. 30719/24/5300-22444-713037, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 6. 11. 2024, č. j. 33706/24/5300-22444-713037 (dále souhrnně jen „rozhodnutí o obnově řízení“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správce daně.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného dvěma samostatnými žalobami u Krajského soudu v Praze (žalobou proti rozhodnutí o odvodu zároveň napadla i platební výměr, jímž jí správce daně uložil penále za prodlení s odvodem). Řízení o žalobách krajský soud spojil ke společnému projednání a obě žaloby zamítl napadeným rozsudkem.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že daňové orgány nepochybily, jestliže jednaly s advokátem Mgr. Jiřím Maškem jako se zástupcem žalobkyně a doručovaly mu veškeré písemnosti až do 12. 6. 2023, kdy správce daně obdržel jeho oznámení o ukončení zastoupení. Mgr. Mašek zastupoval žalobkyni až do oznámení o ukončení zastoupení na základě generální plné moci. Taková plná moc opravňovala zástupce jednat za žalobkyni ve všech řízeních před správcem daně, u něhož byla uplatněna (viz body 14 až 16 rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2025, č. j. 4 Afs 228/2024 - 35), a to od okamžiku jejího uplatnění (§ 27 odst. 2 daňového řádu). Generální plná moc tak byla účinná pro všechna řízení (ve všech věcech), která vedl správce daně – včetně řízení o odvodu. Názor žalobkyně, že by si měl správce daně před zahájením každého řízení znovu ověřovat, zda je plná moc stále platná i pro toto řízení, nemá žádnou oporu v zákoně.

[6] Odvolání plné moci je vůči správci daně účinné, jakmile mu bylo účastníkem řízení nebo jeho zástupcem oznámeno (srov. rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014 - 59, č. 3153/2015 Sb. NSS). Žalobkyně neoznámila správci daně odvolání

pokračování

plné moci udělené Mgr. Maškovi dříve, a to ani zásilkou odeslanou RNDr. C. z výkonu vazby dne 1. 2. 2022, neboť správci daně nedošla a ani nebylo prokázáno, že jejím obsahem bylo skutečně tvrzené odvolání plné moci (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 Afs 227/2016 - 40). Jelikož žalobkyně měla po celou dobu, kdy byl RNDr. C. ve vazbě, zvoleného zmocněnce (Mgr. Maška), nebyly ani naplněny podmínky pro ustanovení zástupce podle § 26 odst. 1 písm. b) či f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Žalobkyně měla osobu způsobilou za ni jednat – tou byl především RNDr. C.. Vzetí do vazby pouze fakticky komplikovalo výkon působnosti člena statutárního orgánu, nic ovšem neměnilo na jeho procesní způsobilosti (§ 24 odst. 1 daňového řádu). Není tedy pravda, že by jménem žalobkyně nemohl jednat. Ostatně pokud by se měl skutečně uplatnit názor žalobkyně, pak by ani nemohl jejím jménem odvolat plnou moc pro Mgr. Maška, čehož se opakovaně dovolával.

[7] Podle čl. V odst. 13 smlouvy o poskytnutí dotace měla žalobkyně povinnost předložit poskytovateli dotace roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu za každý kalendářní rok řešení nejpozději do 15. 1. následujícího kalendářního roku. Z hlediska smluvních podmínek je zcela irrelevantní, že jediný člen statutárního orgánu žalobkyně byl vzat do vazby. Bylo na žalobkyni, aby na tuto situaci adekvátně reagovala a buď zajistila zpracování a odeslání zprávy bez jeho osobní účasti, anebo alespoň poskytovateli dotace včas oznámila neschopnost plnit povinnosti ze smlouvy. Žalobkyně však v tomto ohledu zůstala nečinná. Mgr. Mašek informoval poskytovatele o skutečnosti, že byl RNDr. C. vzat do vazby, dopisem ze dne 31. 3. 2022. Ani z tohoto dopisu ale neplyne, že by žalobkyně nebyla schopna zprávu dodat. Mgr. Mašek naopak jménem žalobkyně požádal o prodloužení lhůty o 90 dní za účelem předložení roční zprávy. V této lhůtě však žalobkyně roční zprávu nedodala ani neoznámila neschopnost tuto povinnost splnit. Poskytovatel dotace od smlouvy o dotaci odstoupil až dopisem ze dne 2. 9. 2022, tedy v době, kdy už bylo zřejmé, že již marně uplynula i dodatečná lhůta.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Krajský soud dovodil, že z § 27 odst. 2 daňového řádu plyne oprávnění či dokonce implicitní povinnost správce daně automaticky včlenit dříve předloženou generální plnou moc do každého nově zahájeného řízení. Stěžovatelka namítá, že závěr krajského soudu v poslední větě bodu 50 napadeného rozsudku: „*jestliže daňový subjekt udělil plnou moc pro všechna řízení, je naopak povinností správce daně od počátku automaticky jednat s jeho zástupcem*“, nemá oporu v daňovém řádu. Takový postup správce daně a závěr krajského soudu jsou v rozporu s § 24 odst. 2 ve spojení s § 27 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud dovodil existenci povinností žalobkyně, které vůbec nemají oporu v právních předpisech. Takový postup je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Stěžovatelka z § 24 odst. 2 daňového řádu dovozuje implicitní povinnost správce daně ověřit před zahájením každého řízení, zda osoba, která má jednat jménem právnické osoby, je skutečně oprávněna jejím jménem jednat (pokud nejde o statutární orgán). Nezbytnost tohoto postupu chápe i správce daně, jelikož do správního spisu k řízení o odvodu založil úředním záznamem generální plnou moc z řízení o DPH. Závěry rozsudku NSS č. j. 9 Afs 38/2014 - 59, ze kterého

krajský soud vycházel, lze akceptovat výhradně v rámci téhož probíhajícího řízení, v jehož průběhu dojde k zániku zmocnění.

[10] Stěžovatelka trvá na tom, že správce daně neprokázal nedoručení oznámení o odvolání plné moci odeslané jejím statutárním orgánem z výkonu vazby dne 1. 2. 2022. Podle názoru stěžovatelky není možné prokázat neobdržení listinné zásilky a lze se pouze spoléhat na určitý stupeň pravděpodobnosti. Otisk obrazovky informačního systému správce daně je pouhým jednostranným tvrzením, které poukazuje na to, že správce daně neeviduje žádný dopis od RNDr. C.. Neprokazuje však, že Česká pošta dopis nedoručila. Stěžovatelka je nadto přesvědčena, že odvolání plné moci bylo správci daně doručeno již předáním dopisu vězeňské službě. Pokud správce daně neustanovil stěžovatelce zástupce [v rozporu s § 26 odst. 1 písm. e) daňového řádu], musí stát nést veškeré důsledky omezení jejích komunikačních možností plynoucí z výkonu vazby jejího jediného statutárního zástupce.

[11] Stěžovatelka rezolutně odmítá zkratkovitě úvahy krajského soudu v bodech 87-94 napadeného rozsudku k důvodům odstoupení od smlouvy o účelové podpoře poskytovatelem dotace. Poskytovatel dotace spolu s Ministerstvem financí jakožto organizační složky státu přivodily stěžovatelce trestní stíhání se všemi jeho důsledky, kterými byla zejména vazba jediného člena statutárního orgánu stěžovatelky a zajištění veškerého majetku. Stěžovatelka od okamžiku vzetí RNDr. C. do vazby neměla statutární orgán ani jediného řešitele dotačního projektu (oběma byl právě RNDr. C.). Rovněž neměla k dispozici smlouvu o účelové podpoře, neboť jí veškeré listiny a data zajistily orgány činné v trestním řízení. RNDr. C. neměl ve vazbě k smlouvě o účelové podpoře přístup. Nemohl tak vědět, jak podle smlouvy postupovat ve chvíli, kdy stěžovatelka nemohla vypracovat a odeslat roční zprávu o realizaci a výsledcích projektu. Pokud stát fyzicky zamezil stěžovatelce podat zprávu za rok 2021, realizovat projekt a zároveň včas informovat o těchto překážkách poskytovatele dotace, těžko tentýž stát může nyní požadovat jakékoli odvody. To by znamenalo zaměňování příčiny a následku a porušování principu presumpce neviny.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhuje kasační stížnost zamítnout. Plně se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Kasační stížnost a důvody, které stěžovatelka uvádí na podporu svých tvrzení, má žalovaný za irrelevantní. Stěžovatelka vznáší v kasační stížnosti obdobné námitky jako v žalobách a v řízeních před žalovaným. Žalovaný proto odkazuje na odůvodnění svých rozhodnutí a vyjádření k žalobám.

[13] Pokud jde o zastoupení v daňovém řízení, domněnky stěžovatelky neodpovídají právnímu rámci. Ve vyjádření opakuje základní občanskoprávní východiska vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem a připomíná § 27 odst. 2 daňového řádu. Rovněž poukazuje na rozsudek NSS č. j. 4 Afs 228/2024 - 35, ze kterého krajský soud vycházel, a na odbornou literaturu. K zániku zmocnění žalovaný připomíná, že daňový řád v § 28 odst. 4 počítá pouze s uplatněním nové plné moci, a proto je nezbytné analogicky postupovat podle § 28 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (viz rozsudek NSS č. j. 9 Afs 38/2014 - 59). Žalovaný trvá na tom, že je-li u správce daně uplatněna generální plná moc pro zastupování daňového subjektu při správě daní, takto zplnomocněný zástupce je oprávněn zastupovat daňový subjekt v rozsahu tohoto zmocnění při všech úkonech, postupech a řízeních (i těch v budoucnu zahájených). A to až do okamžiku, než je u správce

pokračování

daně uplatněna nová plná moc (§ 28 odst. 4 daňového řádu), nebo je správci daně oznámena výpověď či odvolání plné moci (§ 28 odst. 2 občanského soudního řádu).

[14] Také pokud jde o posouzení námitky doručení oznámení o odvolání plné moci předáním vězeňské služby a povinnosti ustavit stěžovatelce zástupce podle § 26 odst. 1 daňového řádu, se žalovaný plně ztotožňuje s podrobným přezkumem obsahově shodné žalobní námitky, který provedl krajský soud v bodech 55-71 napadeného rozsudku.

[15] Konečně se žalovaný zcela ztotožňuje i se závěry krajského soudu k otázce důvodů odstoupení od smlouvy o účelové podpoře. Stěžovatelce byly mezi lety 2013 a 2023 poskytnuty dotace na 14 projektů. Smlouvy k nim jsou vždy vázány na obdobné podmínky a je velmi nepravděpodobné, že by stěžovatelka nevěděla o povinnostech z nich plynoucích. Pokud tedy z jakýchkoli důvodů nemohla své povinnosti plnit, měla to bezodkladně sdělit poskytovateli dotace. Žalovaný rovněž připomíná, že uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace nevzniká mezi jejím poskytovatelem a příjemcem občanskoprávní vztah. Odkazy stěžovatelky na občanskoprávní regulaci jsou proto nemístné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. NSS neshledal nedostatky podmínek řízení či jiné překážky, které by bránily dalšímu postupu a rozhodnutí ve věci. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti s přihlédnutím k případným vadám, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Ačkoli stěžovatelka v kasační stížnosti reaguje na napadený rozsudek a zpochybňuje závěry krajského soudu, její námitky v zásadě nepřekračují hranici prostého nesouhlasu s napadeným rozsudkem. Jak stěžovatelce připomněl i krajský soud, míra precizace námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníku řízení u soudu dostane (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). NSS v obecné rovině předesílá, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Krajský soud řádně vypořádal argumentaci stěžovatelky a s četnými odkazy na judikaturu NSS důkladně odůvodnil, proč jsou námitky stěžovatelky nedůvodné. Kasační soud proto ve svém posouzení do značné míry vycházel z napadeného rozsudku.

[19] První kasační námitka se týká použitelnosti dříve uplatněné generální plné moci v budoucích řízeních vedených u téhož správce daně. Touto otázkou se krajský soud zabýval v bodech 44-54 napadeného rozsudku. Krajský soud správně vyšel z rozsudku NSS č. j. 4 Afs 228/2024 - 35, v němž se kasační soud již zabýval stejnou právní otázkou. V bodě 17 citovaného rozsudku NSS uvedl: „(...) *v případě generální plné moci předložené správci daně, kterou zmocnitel žádným způsobem neomezil, je zmocněnec z povahy tohoto úkonu zmocněn ke všem úkonům v rámci správy daní (srov. rozsudek ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 Afs 17/2015 - 41). Výslovné pověření k zastupování v dalších řízeních již není potřeba, neboť generální plná moc již toto oprávnění, resp. projev vůle být zastupován ve všech řízeních, ze své vlastní podstaty obsahuje. V této souvislosti lze též odkázat na recentní rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2025,*

č. j. 4 Afs 114/2024 - 31, v němž zdejší soud uvedl, že v tzv. generální plné moci předložené správci daně, na základě níž je zástupce oprávněn daňový subjekt zastupovat ve všech věcech, je zmocnění k zastupování též ve specifikovaném zvláštním řízení již nadbytečné (srov. též rozsudek NSS ze dne 3. 8. 2017, č. j. 10 Afs 127/2016 - 34).“ Plná moc udělená Mgr. Maškovi byla generální plnou mocí ve smyslu citované judikatury (viz bod 50 napadeného rozsudku), bylo proto namístě z ní ve světle dřívějších závěrů NSS vycházet ve všech řízeních vedených správcem daně.

[20] Stěžovatelka dále zpochybňuje závěry krajského soudu k otázkám doručování oznámení o odvolání plné moci a naplnění podmínek pro ustanovení zástupce podle § 26 odst. 1 daňového řádu. Těmito otázkami se krajský soud zabýval především v bodech 52-70 napadeného rozsudku.

[21] Krajský soud správně vycházel z rozsudku NSS č. j. 9 Afs 38/2014 - 59 a na něj navazující konstantní judikatury, kterou citoval v bodě 52 napadeného rozsudku (rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Afs 128/2017 - 31, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Afs 244/2017 - 33, ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 As 192/2016 - 31, ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 77/2013 - 67, nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 Afs 409/2018 - 73). Odvolání plné moci je vůči daňovým orgánům účinné od okamžiku, kdy jim ho účastník řízení nebo jeho zástupce oznámí. Z citovaného rozsudku nevyplývá, že by se vztahoval pouze na plnou moc udělenou pro konkrétní řízení. Bylo tak namístě jej aplikovat i na generální plnou moc udělenou Mgr. Maškovi.

[22] Oznámení odvolání plné moci daňovým orgánům je podáním ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu. Aby bylo možné považovat podání za platně učiněné, je nezbytné, aby adresovanému orgánu skutečně došlo (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019 - 21, č. 3949/2020 Sb. NSS). Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka vnímá stát jako jeden celek, kdy úkon vůči jedné jeho složce je zároveň úkonem účinným vůči kterékoli jiné složce. Taková představa je však chybná a nezakládá se na právních předpisech ani reálných možnostech fungování veřejné správy. Jak NSS uvedl ve výše citovaném rozsudku, Česká pošta není při doručování zásilek nositelem jakékoli působnosti ve veřejné správě. Mezi odesílatelem a Českou poštou vzniká soukromoprávní vztah. Případné důsledky nesplnění soukromoprávních závazků plynoucích z tohoto vztahu (tedy např. nepřihlídnutí k oznamovanému odvolání plné moci z důvodu nedoručení odeslané zásilky, která měla obsahovat takové oznámení) nelze klást za vinu adresátovi odeslané písemnosti. To samé obdobně platí i pro Vězeňskou službu. Ta sice nevstupuje s vazebně stíhaným odesílatelem do soukromoprávního vztahu, její pochybení však nejde přičítat adresátovi písemnosti. Přestože Vězeňská služba i správce daně jsou představiteli státního aparátu, nelze mezi těmito dvěma subjekty stavět rovnítko. Jde o organizačně zcela oddělené subjekty státní moci, jejichž činnost není vzájemně provázaná. Proto předání zásilky Vězeňské službě nelze vykládat tak, že se zásilka dostala do dispoziční sféry státu a všech jeho orgánů, včetně správce daně.

[23] Pokud stěžovatelka namítá, že oznámení odvolání plné moci komplikovala skutečnost, že jediný člen jejího statutárního orgánu se nacházel ve vazbě, stojí za zmínku, že povinnost oznámit odvolání plné moci neležela pouze na stěžovateli. Jak krajský soud upozornil v bodu 67 napadeného rozsudku, zánik zástupčího oprávnění byl správcem daně

pokračování

povinen oznámit také Mgr. Mašek. Tato povinnost plyne v daňovém řízení v první řadě z analogicky použitého § 28 odst. 2 občanského soudního řádu. I kdyby pak stěžovatelka odvolala samotné zmocnění, byl minimálně k oznámení této skutečnosti Mgr. Mašek povinen na základě § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, podle nějž *„[n]edohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy smlouva o poskytování právních služeb na základě výpovědi podle odstavců 1 až 5 nebo z jiného důvodu zanikla, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu“*.

[24] Dále lze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že při prokazování neobdržení listinné zásilky je třeba spoléhat na určitý stupeň pravděpodobnosti. Z dokazování, které krajský soud doplnil (viz bod 64 napadeného rozsudku), se však jeví nanejvýš pravděpodobné, že správce daně odvolání plné moci skutečně neobdržel. Stěžovatelka rovněž uznává, že nemůže prokázat doručení zásilky ani její obsah. Podací lístek (ani potvrzení Vězeňské služby, že jí RNDr. C. předal dopis) neprokazuje obsah zásilky (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 Afs 227/2016 - 40). Břemeno prokázání obsahu zásilky tíží stěžovatelku jakožto odesílatele (srov. taktéž citovaný rozsudek), pro účely posuzované věci jsou však tyto závěry nepodstatné. Podstatné je pouze to, že odvolání plné moci nedošlo správci daně, který je tedy nemohl vzít v potaz a upravit svůj postup při doručování stěžovatelce.

[25] NSS se rovněž ztotožňuje s napadeným rozsudkem v otázce naplnění podmínek pro ustanovení zástupce podle § 26 odst. 1 daňového řádu. Jak kasační soud rozvedl výše, po celou dobu, kdy měl RNDr. C. omezené možnosti jednat za stěžovatelku, byla stěžovatelka zastoupená zvoleným zmocněncem Mgr. Maškem. Nebyly tak splněny podmínky pro ustanovení zástupce podle § 26 odst. 1 daňového řádu. Korektní je i závěr krajského soudu, že se stěžovatelka nedostala do situace, kdy by neměla osobu způsobilou za ni jednat. Vzetí RNDr. C. do vazby pouze fakticky komplikovalo výkon působnosti člena statutárního orgánu, nic ovšem neměnilo na jeho procesní způsobilosti (§ 24 odst. 1 daňového řádu).

[26] Výše formulované závěry jsou klíčové i pro posouzení poslední kasační námítky týkající se důvodů odstoupení od smlouvy o účelové podpoře. Touto otázkou se krajský soud zabýval v bodech 75-96 napadeného rozsudku. V první řadě je třeba zdůraznit, že „trestní stíhání se všemi jeho důsledky“ nepřivodil stěžovatelce poskytovatel dotace ani Ministerstvo financí. Stěžovatelka opět směšuje zcela odlišné části státního aparátu. Nadto lze obecně poznamenat, že pokud nejde o nezákonné trestní stíhání, nejsou to ani orgány činné v trestním řízení, kdo přivodí osobě trestní stíhání, nýbrž osoba sama. Kasačnímu soudu neuniklo, že RNDr. C. byl v srpnu tohoto roku (byť nepravomocně) odsouzen trestním senátem Krajského soudu v Praze za skutky, v souvislosti s nimiž byl vzat do vazby.

[27] Skutečnost, že se RNDr. C. nacházel ve vazbě, neměla žádný vliv na existenci smluvní povinnosti stěžovatelky předložit roční zprávu. Jak zdůraznil krajský soud v bodě 92 napadeného rozsudku, tato povinnost ležela na stěžovatelce, nikoli na jejím statutárním zástupci. Bylo tedy na RNDr. C., aby zajistil fungování a řádné plnění závazků stěžovatelky, a to i přes jeho vzetí do vazby. Kasační soud nepochybuje, že vzetí jediného člena statutárního orgánu stěžovatelky do vazby a zajištění jejího majetku značně omezilo

schopnost stěžovatelky plnit své závazky. To ji však nezabavuje jejích povinností. Stěžovatelka namítá, že nemohla vědět, jak podle smlouvy postupovat, když nebyla schopná předložit roční zprávu, jelikož jí orgány činné v trestním řízení zajistily veškeré listiny a data. Tato skutečnost však z pohledu smlouvy o poskytnutí dotace není relevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji postupem podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení kasační soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, na náhradu nákladů řízení proto nemá právo. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu